

[Indenrigs- og helligministeren.]

bliver herefter ifølge forslaget ikke i nogen kommune forhøjet til et niveau, der ligger væsentligt over niveauet i Københavns og Frederiksberg kommuner, i hvilke der med virkning fra 1. april 1955 er sket en forhøjelse af grundskyldpromillen til henholdsvis 11,0 og 12,0.

I overensstemmelse med principperne for de husleje-forhøjelser, der lige er gennemført ved ændring af lejeloven, foreslås det endvidere, at forhøjelsen af ejendomsskylden ikke skal gælde de nyere ejendomme og kun i begrænset omfang skal have virkning for ejendomme, der er bygget i de første år efter krigen. Jeg henviser herom til bestemmelserne i forslagets § 1, stk. 2, og bemærkningerne hertil. Endvidere indeholder forslagets § 2 en bestemmelse om, at de lejligheder i ejendomme bygget før 1890, der ifølge lejeloven kun får en begrænset huslejestigning, ikke skal kunne få leje-forhøjelse som følge af de her foreslåede forhøjelser af ejendomsbeskatningen.

De midler, der indkommer ved den foreslåede forøgelse af ejendomsbeskatningen, og som for samtlige købstæder kan anslås til noget under 20 mill. kr. årlig, skal af kommunerne henlægges til et særligt fond til imødegåelse af eventuelle tab på kommunale garantier for statslån i henhold til byggestøttelovgivningen. Efter 5 års forløb skal midlerne dog tillige kunne anvendes ved finansieringen af kommunernes anlægsvirksomhed, herunder til saneringsformål.

Med disse ord vil jeg gerne anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvilige behandling.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, for at han som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte det anmeldte forslag til beslutning af folketinget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard): Ved finanslovsforslagets tredje behandling udtalte jeg, at det radikale venstre med megen betænkelighed så på, at der herhjemme ikke er det fornødne samarbejde mellem de organer, der har den afgørende indflydelse på landets økonomiske politik, og at vi derfor agtede at stille forslag om, at der søges tilvejebragt et sådant samar-

bejde. Det er dette forslag, jeg her på det radikale venstres vegne fremsætter i form af *forslag til beslutning af folketinget om ned-sættelse af et udvalg til overvejelse af samarbejde mellem de for landets økonomiske politik bestemmende faktorer.*

Som jeg sagde ved finanslovsforslagets tredje behandling, er de organer, der har den afgørende indflydelse på den økonomiske politik, regering og folketing, nationalbanken samt organisationerne. Hvert af disse organer er bestemmende eller medbestemmende for bestemte sider af den økonomiske politik. Regering og folketing bestemmer finanspolitikken; nationalbanken er der tillagt en meget stor myndighed med hensyn til kreditpolitikken, og organisationerne udøver den afgørende indflydelse på løn- og avanceforhold. Men der er ikke et rationelt samarbejde mellem de organer, der således varetager de forskellige sider af den økonomiske politik. Ofte handler de nævnte organer uafhængigt af hinanden, eller deres handlinger modvirker hinanden, så det hindres, at den økonomiske politik kan følge en fast langtidslinie, der sikrer den fornødne balance i landets økonomi.

Der er vel ingen, der vil bestride, at denne mangel på koordination af de økonomiske kræfter, de økonomiske faktorer, er medvirkende til de valutavanskeligheder, Danmark fra tid til anden er udsat for. Vi er efter vort skøn for tilbøjelige herhjemme til at lukke øjnene for disse for den økonomiske politik fundamentale problemer. Vi vil have økonomisk frihed, vi vil have adgang til frit valg af livsstilling, vi vil have frihed for organisationernes magtudfoldelse, og vi vil have sikret fuld beskæftigelse, men samtidig bevare en skarp fagafgrænsning. Derimod er der meget ringe forståelse af, at forudsætningen for alle disse friheder i forbindelse med retten til begrænsning af andres frihed er, at man bøjer sig ind under et samarbejde, at der finder en koordinering sted af de økonomiske kræfter, så de ikke trækker hver i sin retning og en fast linie i den økonomiske politik derved umuliggøres. Man må nå frem til, at der i frit samarbejde eller af samfundet afstikkes visse rammer for erhvervslivet og arbejdslivet, men at der så også til gengæld indenfor disse rammer sikres fri udfoldelse af den enkeltes evner og initiativ. Det er det, de